

appel om optagelse af direkte forhandlinger til bilæggelse af striden. I et memorandum til 16. samling havde Holland bl. a. foreslået selvbestemmelsesret for området i overensstemmelse med FN-pagten og udtalt, at selvbestemmelse for Papua-folket betød et frit valg imellem: integration med Indonesien, uafhængighed, og muligheden for en fremtidig associering med den øvrige del af øen og andre øer i Pacific-området.

I marts måned 1962 fandt de første drøftelser sted i Washington under ledelse af den tidligere amerikanske ambassadør i Djakarta Ellsworth Bunker som personlig repræsentant for generalsekretæren. Forhandlingerne brød vel sammen i første omgang, da indoneserne fortsat opretholdt kravet om øjeblikkelig overtagelse af områdets administration, medens hollænderne følte sig bundet af deres tilsagn om papuanernes adgang til udøvelse af selvbestemmelsesretten; men ambassadør Bunker fremsatte herefter sit mæglingsforslag — „Bunkerplanen“ — om en gradvis overdragelse over en toårs periode af områdets administration fra Holland til Indonesien og om oprettelse af et internationalt organ til garanti for papuanernes udøvelse af selvbestemmelsesret på et ikke fastsat tidspunkt.

Med „Bunker-planen,“ som forhandlingsgrundlag mødtes parterne på ny i juli måned i Washington til drøftelser, der resulterede i et overenskomstudkast, ifølge hvilket et hollandsk-indonesisk fællesforslag skulle forelægges 17. samling, som efter vedtagelsen skulle udnævne en midlertidig FN-myndighed, der ved en administrator straks skulle overtage administrationen af Vest Ny Guinea og herunder forestå områdets overdragelse til Indonesien efter den 1. maj 1963. Straks efter vedtagelsen af fælleserklæringen på FNs 17. samling ville Holland begynde evakueringen af området.

Indonesien forpligtedes til ikke senere end 1969 at give befolkningen adgang til at udøve selvbestemmelsesret. I denne periode ville en af FN udsendt mindre stab opholde sig i området og virke for at lette papuanerne forståelsen og betydningen af den kommende afstemning.

Endvidere indeholdt overenskomstudkastet detaljerede bestemmelser til sikring af papuanernes hidtidige rettigheder, lige-

som det indeholdt en bestemmelse om genoptagelse af den diplomatiske forbindelse mellem Holland og Indonesien.

Overenskomsten mellem de to lande blev underskrevet den 15. august 1962 i New York i FNs hovedsæde og går i korte træk ud på, at Holland overdrager administrationen af området til en midlertidig administrerende myndighed under FN (UNTEA), oprettet af og under generalsekretærens jurisdiktion; efter 1. maj 1963 overgår administrationen til Indonesien, og før udløbet af 1969 skal befolkningen have adgang til at udøve selvbestemmelsesret.

Et af Indonesien og Holland fremlagt resolutionsforslag, hvori ordningen blev taget til efterretning, fik i plenarforsamlingens møde den 21. september i det store og hele en velvillig behandling og vedtoges med 89 stemmer for (herunder de nordiske lande samt Holland og Indonesien), ingen imod, medens 14 lande afstod, nemlig Rwanda, Togo, Øvre Volta, Cameroon, Den centralafrikanske Republik, Chad, Dahomey, Frankrig, Gabon, Haiti, Elfenbenskysten, Madagascar, Mauritanien og Nigeria.

De forskellige landes synspunkter kom ikke til udtryk i nogen egentlig debat, men i stemmeforklaringer, hvorunder flere lande gav udtryk for tilfredshed med ordningen, medens andre stillede sig mere skeptisk. Dahomeys repræsentant udtalte således, at hans delegation altid havde været tilhænger af folkenes absolutte ret til selvbestemmelse. Selv med stor velvilje var hans regering derfor ikke i stand til at give sit bifald til en overenskomst, hvorved en befolkning på 7 millioner blev overdraget fra én magt til en anden i henhold til en bilateral traktat, om hvilken den vigtigste part, det papuaniske folk, ikke på forhånd havde været rådspurgt. Togos repræsentant kritiserede den forhastede fremgangsmåde ved sagens behandling, og mangler i overenskomsten, men udtrykte håbet om, at resultaterne ville vise sig i overensstemmelse med de to kontraherende parters målsætning.

Kinas repræsentation i FN.

(Dagsordenens punkt 92).

Siden 1949 har folkerepublikken Kinas regering søgt at overtage Kinas plads i De forenede Nationer og alle organisationens